

Vaage

Hokkaidos Hagar; * *Kyklop*; ** *Chaconne****

* Einar Røttingen (klaver);

** Gro Sandvik (fløyte),

Turid Kniejski (harpe);

Bergen Filharmoniske Orkester,

dir. * Ingar Bergby,

** Eivind Aadland,

*** Ole Kristian Ruud

Aurora ACD 5072 (65 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

www.komponist.no

Flere venner plukket opp denne CDen og kommenterte hvor elegant coveret er. Musikken er ikke mindre overbevisende. *Hokkaidos Hagar* (2004) er en 27 minutter lang klaverkonsert inspirert av en togreise fra Tokyo til Sapporo: Knut Vaage la merke til at når ett tre fór forbi, skjøt et annet inn i synsvinkelen og fór også forbi. Dette verket spilles altså med melodiske og rytmiske fragmenter som på samme måte springer inn og ut av fokus, samtidig velkjent og flyktig. Magnus Andersson skriver i albumheftet: "Den gode musikken oppstår

når vi selv velger dette engasjementet" – men der er jeg uenig: Musikk må være god i utgangspunktet for å gripe og holde på vår oppmerksomhet. *Hokkaidos Hagar* gjør det: energinivået faller aldri, som om togreisen aldri er langt borte, som om den hele tiden drives fremover med så vidt tilbakeholdt voldsomhet; orkester-teksturene virvler som var de i et manisk kaleidoskop; det trekkes inn et bredt spekter av stilistiske referanser, fra Bernstein og jazz til minimalisme, Rautavaara og Messiaen. Det femten minutter lange *Kyklop* (2008) er en studie i tekstur som spenner fra mørk, svulmende vulkansk energi til pointillistisk lek med lys; det har fargene til *Hokkaidos Hagar*, men ikke samme retningsførmelse. Hvis noe musikkstykke bør ha retningsførmelse, så er det en chaconne, og Vaages 20-minutters variant – komponert i 2000 med solopartier for fløyte og harpe – skuffer ikke. Dette er et fint utvidet sett av symfoniske variasjoner (med litt mer japansk anstrøk enn *Hokkaidos Hagar*, pussig nok takket være fløyten og harpen). Fremførelsene, innspilt i Grieghallen mellom 2000 og 2009, virker sikre og idiomatiske. Det overrasket meg at ikke datoene for disse tre komposisjonene var angitt noe sted i presentasjonen. Til slutt fant jeg dem på komponisten nettside, www.knutvaage.com.

Jordan Romance, op. 6, nr. 2;

"Syng mine strengjer", op. 41, nr. 3;*

"Isblomar", op. 27, nr. 1; * *Elegie*; *Capriccio*;

Mazurka; "Vårvisa", op. 21, nr. 4;*

"Nu är stunden rikast", op. 21; * "Tårar",

op. 41, nr. 2; * "Barner sover", op. 54; *

Moments musicaux, op. 12; Sonatine for

fløyte og klaver, op. 61; ** "Hører du!",

op. 11, nr. 4; * *Grotesque*, op. 3, nr. 2;

"Og se hun", op. 2, nr. 5; * 3 stykker

for klaver, op. 29; "Bekken", op. 18, nr. 6; *

"Søvnen", op. 18, nr. 5; * "Dronning

Bertillas vuggeviser", op. 18, nr. 4*

* Hilde Haraldsen Sveen (sopran),

** Gro Sandvik (fløyte),

Turid Bakke Braut (klaver)

2L 65 (63 minutter)

1 2 3 **4** 5 6

www.2L.no

"I Bergen var han" – Sverre Jordan (1889–1972) – "et trekk i bybildet; en lett, stuttvokst skikkelse som hastet av sted, flat i hatten, kvikk i gamasjene." Men Reidar Storaas' tekst fortsetter med å forklare hvor mye mer Jordan var: ikke bare en pianolærer og solist, kor- og teaterdirigert i Bergen, men en komponist som en gang ble fremført vidt og bredt i Europas konsertsaler. Det ryet er stort sett gått i glemmeboken, og denne antologien søker ikke å overdrive hans betydning: den fokuserer på hans miniatyrer for klaver og på sanger, som i all rettferdighet er tiltrekkelig europeiske – med hint, ikke bare av Grieg, selvfølgelig, men også av Sibelius (i harmoniene) og Rakhmaninov (i klaveret). Musikken er vakkert skapt, uten å grave veldig dypt. Hilde Haraldsen Sveen synger sangene mer mer følelser enn polering. Gro Sandvik er elegant i fløytesonatinen, og Turid Bakke Braut spiller følsomt til tross for et klaver som virker lite givende.

Written in Sand: Ruders Variations;

Hallgrímsson *Offerto in memoriam Karl*

Kvaran; *Poemi*; * *Salonen Lachen verlernt*

Solve Sigerland (fiolin);

* Risør Festival Strings,

dir. Per Kristian Skaland

Simax PSC 1301 (59 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

www.simax.no

Den gjennomgående tonen på denne CDen rommer en dyp, men lyrisk sørg-

modighet, en fornemmelse av høst, av døende skjønnhet – tre skjøre, hjem-søkte verk for solo fiolin, avrundet med *Poemi*, det 19 minutter lange verket for fiolin og strykere som den Skottland-baserte islandske komponisten Halfríði Hallgrímsson (f. 1941) hadde sitt gjennombrudd med i 1986. Stilen kunne minne om Schönbergs *Verklärte Nacht* redigert av Lutosławski. Sigerland spiller i en herlig espressivo stil, skjønt tredje sats av Hallgrímssons *Offerto* – egentlig en 20-minutters solosonate – og den maniske siste delen av Salonens *Lachen verlernt* lar ham gi all forsiktighet på båten og vise at han også kan spille som en demon når han må. Med Risørfestivalens strykere (*Poemi* ble live innspilt der i 2004) får han selskap av noen av Norges fremste musikere.

